

Anne Rice

auteur	
auteursnaam	Anne Rice
volledige naam	Howard Allen O'Brien
geboorteplaats	New Orleans
sterfplaats	Rancho Mirage
wikipedia (NL)	nl.m.wikipedia.org/...
wikipedia (org)	en.m.wikipedia.org/...
Sasteren Dokuwiki	Anne Rice
Belangrijkste Werken	interview_with_a_vampire

Anne Rice ((Louisiana), 4 oktober 1941 – (Californië), 11 december 2021) schreef gothic novels, christelijke boeken en erotische literatuur, en was de auteur van enkele populaire boekenseries.

De boeken zijn van het mystery-horrorgenre, met in De vampierkronieken als belangrijkste hoofdpersoon de vampier Lestat en in De Mayfair-heksen de geest/Taltos Lasher. De vampierkronieken gaan over de avonturen van Lestat en andere vampiers; De Mayfair-heksen gaan over de geest Lasher, die via dertien generaties Mayfair-heksen probeert om een lichaam te verkrijgen en die uiteindelijk doorkomt als een Taltos, een superras.

De boeken Interview with the Vampire en Queen of the Damned zijn verfilmd; The Vampire Lestat heeft tot een musical op Broadway geleid en van The Lives of the Mayfair Witches en The Mummy or Ramses the Damned is een miniserie gemaakt.

Rice is eind jaren negentig teruggekeerd tot het rooms-katholieke geloof van haar jeugd, maar ze heeft nooit afstand genomen van haar vroegere boeken over vampiers, heksen en demonen. Later schreef ze christelijke boeken. In 2005 kwam Christ the Lord: Out of Egypt uit, het eerste deel uit een trilogie over het leven van Jezus. Dit boek werd gevolgd door Christ the Lord: The Road to Cana, dat in 2008 uitkwam. Het derde deel, Christ the Lord: Kingdom of Heaven, en een nog niet aangekondigd vierde deel werd uitgesteld omdat Rice zich in 2010 weer van het geloof had afgekeerd. In een verklaring zei ze dat ze nog wel in Jezus geloofde, maar dat ze zich niet meer kon verenigen met de standpunten van het Vaticaan. Ze heeft altijd moeite gehad met de standpunten van de Kerk ten opzichte van homoseksualiteit en het feminisme. Uiteindelijk heeft dit tot een breuk geleid tussen Rice en de Kerk.

Rice overleed op 80-jarige leeftijd in een ziekenhuis in Rancho Mirage. Ze overleed aan complicaties ten gevolge van een beroerte.¹⁾

Het vroege leven

New Orleans en Texas

Howard Allen Frances O'Brien, geboren in New Orleans op 4 oktober 1941, was de tweede van vier dochters van ouders van Ierse katholieke afkomst, Howard O'Brien (1917-1991) en Katherine "Kay" Allen O'Brien (1908-1956). Haar vader, een marine-veteraan van de Tweede Wereldoorlog en levenslang inwoner van New Orleans, werkte als een personeelsmanager voor de VS. Postal Service

[en auteur van een roman, *The Impulsive Imp*, die postuum werd gepubliceerd. Haar oudere zus, Alice Borchardt, werd later een auteur van fantasy en historische romans.

Rice bracht het grootste deel van haar jeugd door in New Orleans, dat de achtergrond vormt waartegen veel van haar werken zich afspelen. Zij en haar familie woonden in het gehuurde huis van haar grootmoeder van moederszijde, Alice Allen, bekend als "Mamma Allen", op 2301 St. Charles Avenue in het Ierse Kanaal, waarvan Rice zei dat het algemeen werd beschouwd als een "katholiek getto". Allen, die begon te werken als een huishoudster kort na het scheiden van haar alcoholische man, was een belangrijke vroege invloed in Rice's leven, het houden van het gezin en het huishouden als Rice's moeder zonk dieper in alcoholisme. Allen stierf in 1949, maar de O'Briens bleven in haar huis tot 1956, toen ze verhuisden naar 2524 St. Charles Avenue, een voormalig pastorie, klooster en school in handen van de parochie, om dichterbij zowel de kerk als de steun voor de verslaving van Katherine te zijn. Als jong kind studeerde Rice aan St. Alphonsus School, een katholieke instelling die eerder werd bijgewoond door haar vader.

Over haar mannelijke voornamen, Rice zei:

Mijn geboortenaam is Howard Allen, want mijn moeder dacht blijkbaar dat het een goed idee was om me Howard te noemen. Mijn vader heette Howard, ze wilde me naar Howard vernoemen, en ze vond het heel interessant om te doen. Ze was een beetje een Bohemian, een beetje een gekke vrouw, een beetje een genie en een groot deel van een geweldige leraar. En ze had het idee dat het benoemen van een vrouw Howard die vrouw een ongewoon voordeel in de wereld zou geven.

Volgens de geautoriseerde biografie *Prism of the Night*, door Katherine Ramsland, was de vader van Rice de bron van de geboortenaam van zijn dochter: "Terugdenkend aan de dagen dat zijn eigen naam in verband werd gebracht met meisjes, en misschien in een poging om het weg te geven, noemde Howard het kleine meisje Howard Allen Frances O'Brien." [20] Rice werd "Anne" op haar eerste schooldag, toen een non haar vroeg hoe haar naam was. Ze vertelde de non "Anne", die ze als een mooie naam beschouwde. Haar moeder, die bij haar was, liet het los zonder haar te corrigeren, wetende hoe zelfbewust haar dochter haar echte naam had. Vanaf die dag, iedereen die ze kende sprak haar aan als "Anne", [21][22] en haar naam werd wettelijk veranderd in 1947. [Rice werd bevestigd in de katholieke kerk toen ze twaalf jaar oud was en nam de volledige naam Howard Allen Frances Alphonias Liguori O'Brien aan, [clarification needed] en voegde de namen van een heilige en van een tante toe, die een non was. "Ik was vereerd om de naam van mijn tante te hebben, maar het was mijn last en vreugde als kind om vreemde namen te hebben." [23]

Toen Rice vijftien jaar oud was, stierf haar moeder als gevolg van alcoholisme. 10 [25] Kort daarna werden zij en haar zusters door hun vader in St. De Joseph Academy. Rice beschrijft St. Joseph als "iets uit Jane Eyre ... een vervallen, vreselijke, middeleeuws soort plaats. Ik haatte het en wilde weg. Ik voelde me verraden door mijn vader." [26]

In november 1957 trouwde Rice's vader met Dorothy Van Bever. 11 Over het onderwerp van de eerste ontmoeting van het paar, herinnerde Rice zich: "Mijn vader schreef haar een formele brief waarin ze haar uitnodigde voor de lunch die ik met de hand aan haar huis heb geleverd ... Ik was zo nerveus. In het briefje sloot hij een pin in die ze moest dragen als ze de uitnodiging accepteerde. De volgende dag had ze de pin aan." [] In 1958, toen Rice zestien was, verhuisde haar vader het gezin naar Noord-Texas, het kopen van hun eerste huis in Richardson. [Rice ontmoette voor het eerst haar toekomstige echtgenoot, Stan Rice, in een journalistieke klas terwijl ze beiden studenten waren op Richardson High School. 28] San Francisco en Berkeley

Met een afslag van Richardson High in 1959, Rice voltooide haar eerste jaar aan de Texas Woman's

University in Denton en werd voor haar tweede jaar overgebracht naar North Texas State College. 29] Ze stopte toen ze geen geld meer had en was niet in staat om werk te vinden.]Kort daarna verhuisde ze naar San Francisco en bleef bij de familie van een vriend totdat ze werk vond als een verzekeringsclaimverwerker. Ze overtuigde haar voormalige kamergenoot van de Texas Woman's University, Ginny Mathis, om zich bij haar aan te sluiten en ze vonden een appartement in de wijk Haight-Ashbury. Mathis heeft een baan bij dezelfde verzekeringsmaatschappij als Rice. Kort daarna begonnen ze met het volgen van nachtcursussen aan de Universiteit van San Francisco, een volledig mannelijke Jesuitjezuïetenschool waarmee vrouwen 's nachts lessen konden volgen. Voor Pasen op vakantie keerde Anne terug naar Texas en wakkerde haar relatie met Stan Rice opnieuw aan. Na haar terugkeer naar San Francisco kwam Stan Rice tijdens de zomervakantie voor een bezoek van een week. Hij keerde terug naar Texas, Rice trok terug bij de Percys, [wie?] Mathis verliet San Francisco in augustus om zich in te schrijven voor een verpleegprogramma in Oklahoma. Enige tijd later ontving Anne een speciale bezorgbrief van Stan Rice om met hem te trouwen. Ze trouwden op 14 oktober 1961 in Denton, Texas, kort daarna werd ze twintig jaar oud, en toen hij slechts enkele weken verwijderd was van zijn negentiende verjaardag. 31]

De Rices verhuisden terug naar San Francisco in 1962 en ervoeren de geboorte van de hippiebeweging uit de eerste hand toen ze in het district Haight-Ashbury, Berkeley en later het Castro-district woonden.]"Ik ben een volledig conservatief persoon", vertelde ze later aan The New York Times: "In het midden van Haight-Ashbury in de jaren zestig, was ik aan het typen terwijl iedereen zuur liet vallen en gras rookte. Ik stond bekend als mijn eigen vierkant."]Rice ging naar de San Francisco State University en behaalde een BA in de politieke wetenschappen in 1964.]Hun dochter Michele, later bijgenaamd "Mouse", werd geboren in het paar op 21 september 1966, en Rice onderbrak later haar studie aan SFSU om promovendus te worden aan de Universiteit van Californië, Berkeley. Al snel werd ze ontgoocheld door de nadruk op literaire kritiek en de taalvereisten. In haar woorden: "Ik wilde schrijver worden, geen literatuurstudent." [35]

Rice keerde in 1970 terug naar de staat San Francisco om haar studie creatief schrijven af te ronden en studeerde af met een M.A. in 1972. Stan Rice werd een instructeur in de staat San Francisco kort na het ontvangen van zijn eigen MA in creatief schrijven van de instelling, en was later voorzitter van de afdeling creatief schrijven voordat hij met pensioen ging in 1988.] [36] Haar dochter werd gediagnosticeerd met acute granulocytische leukemie in 1970, terwijl Rice was nog steeds in het graduate programma. Rice beschreef later dat hij een profetische droom had – maanden voordat Michele ziek werd – dat haar dochter stierf aan "iets iets dat er met haar bloed aan de hand was". Michele overleed in 1972, kort voordat ze zes zou zijn geworden. 37] [38]

Rice's zoon Christopher werd geboren in Berkeley, Californië, in 1978; [39] hij is uitgegroeid tot een bestseller in zijn eigen recht, het publiceren van zijn eerste roman op de leeftijd van 22.] Rice, een toegelaten alcoholist, en haar man, Stan Rice, stopten met drinken in het midden van de jaren 1979, zodat hun zoon niet het leven zou hebben dat ze als kind had.] In 2008 plaatste Rice een YouTube-video om 28 jaar van haar nuchterheid te vieren. 8]

Het schrijven van loopbaan
De invloed van de invloed

Rice citeerde Charles Dickens, [42] Virginia Woolf, [43] John Milton, [42] Ernest Hemingway, [43] William Shakespeare, [43] de Brontë zussen, [42] Jean-Paul Sartre, [16] Henry James, [24] Arthur Conan Doyle, H. Ruiters Haggard, [44] en Stephen King als] invloeden op haar werk. Ze keerde herhaaldelijk terug naar King's Firestarter voor inspiratie: "Ik bestudeer de roman Firestarter wanneer ik geblokkeerd ben. Het lezen van de eerste paar pagina's van Firestarter helpt me op gang te krijgen." [45]

Interview met de vampier

In 1973, toen hij nog steeds rouwde om het verlies van haar dochter (1966-1972), nam Rice een eerder geschreven kort verhaal en veranderde het in haar eerste roman, het bestverkochte "interview met de vampier". Ze baseerde haar vampiers op het personage van Gloria Holden in Dracula's Daughter: *"Het heeft voor mij bevestigd wat vampiers waren - deze elegante, tragische, gevoelige mensen. Ik ging echt gewoon met dat gevoel bij het schrijven van Interview With the Vampire. Ik heb niet veel onderzoek gedaan."* Na het voltooien van de roman en na vele afwijzingen van uitgevers, ontwikkelde Rice obsessief-compulsieve stoornis (OCS). Ze raakte geobsedeerd door ziektekiemen en dacht dat ze alles wat ze aanraakte verontreinigde, ze was bezig met frequent en obsessief met de hand en het obsessief wassen en obsessief controleren sloten op ramen en deuren. Van deze periode zegt Rice: *"Wat je ziet als je in die staat bent, is elke fout in onze hygiëne en je kunt het niet beheersen en je wordt gek."*

In augustus 1974, na een jaar therapie voor haar OCD, woonde Rice de Squaw Valley Writer's Conference in Olympic Valley (voorheen Squaw Valley) bij, onder leiding van schrijver Ray Nelson. Tijdens de conferentie ontmoette Rice haar toekomstige literaire agent, Phyllis Seidel. In oktober 1974 verkocht Seidel de publicatierechten voor het interview met de vampier aan Alfred A. Knopf voor een voorschot van \$ 12.000 van de hardcoverrechten, in een tijd dat de meeste nieuwe auteurs \$ 2.000 voorschotten ontvingen. 49] Interview met de vampier werd gepubliceerd in mei 1976. In 1977 reisden de rijstsen voor het eerst naar zowel Europa als Egypte. 25] Andere werken

Na de publicatie van het interview met de vampier, terwijl hij in Californië woonde, schreef Rice twee historische romans, The Feast of All Saints en Cry to Heaven, samen met drie erotische romans (The Claiming of Sleeping Beauty, Beauty's Punishment en Beauty's Release) onder het pseudoniem A. - N. Roquelaure en nog twee onder het pseudoniem Anne Rampling (uitrezing op Eden en Belinda). Rice keerde vervolgens terug naar het vampiergenre met The Vampire Lestat en The Queen of the Damned, haar bestseller vervolg op Interview with the Vampire. 50]

Kort na haar terugkeer naar New Orleans in juni 1988 schreef Rice The Witching Hour als een uitdrukking van haar vreugde om thuis te komen. Rice vervolgde ook haar Vampire Chronicles-serie, die later uitgroeide tot tien romans, en volgde The Witching Hour met Lasher en Taltos en voltooide de Lives of the Mayfair Witches-trilogie. Ze publiceerde ook Viool, een verhaal van een spookachtige achtervolging, in 1997.]Rice verscheen in een aflevering van The Real World: New Orleans die in 2000 werd uitgezonden. 52]

Rice begon een andere serie genaamd Christus de Heer: Out of Egypt, gepubliceerd in 2005, waarin het leven van Jezus wordt vastgelegd.]Na de verhuizing naar Rancho Mirage, Californië in 2006, [53]Rice schreef een tweede deel Christus de Heer: De weg naar Kana, gepubliceerd in maart 2008, en werkte aan een derde Christus de Heer: Koninkrijk van de Hemel in november 2008. Ze schreef ook de eerste twee boeken in haar Songs of the Seraphim-serie, Angel Time en Liefde en Kwaad, en haar memoires riep uit de duisternis: een spirituele biecht.[54]

Op 9 maart 2014 kondigde Rice op de radioshow van haar zoon Christopher, The Dinner Party met Christopher Rice en Eric Shaw Quinn, aan dat ze een ander boek had voltooid in de Vampire Chronicles, getiteld Prince Lestat, [55]een "echt vervolg" op Queen of the Damned. Het boek werd uitgebracht op 28 oktober 2014.[56]In 2015 werd een vervolg op de Sleeping Beauty trilogie, Beauty's Kingdom, uitgebracht. 57] Ontvangst en analyse

Na zijn debuut in 1976 ontving *Interview with the Vampire* op dit moment gemengde recensies van critici, waardoor Rice zich tijdelijk terugtrok uit het bovennatuurlijke genre.]Toen *The Vampire Lestat* debuteerde in 1985, was de reactie - zowel van critici als van lezers - positiever, en de eerste hardcover editie van het boek verkocht 75.000 exemplaren.]Na de publicatie ervan in 1988, de koningin van de Damned kreeg een eerste hardcover afdrucken van 405.000 exemplaren.]De roman was een belangrijke selectie van de Literary Guild of America voor 1988, [58]en bereikte de nummer 1 plek op The New York Times Best Seller lijst, blijven op de lijst voor meer dan vier maanden. 24]

De romans van Rice worden door veel leden van de LGBT + -gemeenschap goed beschouwd, van wie sommigen haar vampierpersonages hebben gezien als allegorische symbolen van isolatie en sociale vervreemding.]Evenzo merkte een recensent die schrijft voor The Boston Globe op dat de vampiers van haar romans "de wandelen vervreemden vertegenwoordigen, degenen onder ons die, door keuze of niet, stilstaan bij de rand".[Over]het onderwerp zei Rice: "Vanaf het begin heb ik homoseksuele fans en homoseksuele lezers gehad die vonden dat mijn werken een aanhoudende homoseksuele allegorie betroffen ... Ik wilde dat niet doen, maar dat was wat ze zagen. Dus zelfs toen Christopher een kleine baby was, had ik homoseksuele lezers en homoseksuele vrienden en kende ik homoseksuele mensen, en woonde ik in het Castro-district van San Francisco, dat een homoseksueel buurt was.[60]

Rice's geschriften zijn ook geïdentificeerd als een grote impact op latere ontwikkelingen binnen het genre van vampierfictie. 59] "Rice keert vampierconventies binnenstebuiten", schreef Susan Ferraro van The New York Times. Omdat Rice zich identificeert met de vampier in plaats van met het slachtoffer (omkering van de gebruikelijke focus), komt de horror voor de lezer voort uit de realisatie van het monster in het zelf. Bovendien zijn Rice's vampiers loquieuze filosofen die een groot deel van de eeuwigheid besteden aan het debatteren over de aard van goed en kwaad.[24]

Rice's schrijfstijl is zwaar geanalyseerd.]Ferraro, in een verklaring die typisch is voor veel recensenten, beschreef haar proza als "bloemig, zowel luguber als lyrisch, en vol sensuele details". Anderen hebben haar schrijfstijl bekritiseerd als zowel uitgebreid als overdreven filosofisch.]Auteur William Patrick Day merkt op dat haar schrijven vaak "lang, ingewikkeld en onnauwkeurig" is.]De New York Times-criticus Michiko Kakutani schreef: "Anne Rice heeft wat het beste kan worden omschreven als een gotische verbeeldingskracht gekruist met een campy smaak voor de decadente en de bizarre."[62]

Het persoonlijke leven

Terug naar New Orleans en het Katholicisme

In juni 1988, na het succes van *The Vampire Lestat* en met de koningin van de verdoemdheid, kochten de Rices een tweede huis in New Orleans, het Brevard-Rice House, gebouwd in 1857 voor Albert Hamilton Brevard. Stan nam verlof van het onderwijs en samen verhuisden ze naar New Orleans. Binnen enkele maanden besloten ze er hun permanente thuis van te maken. 51]

Rice keerde in 1998 terug naar de katholieke kerk na decennia van atheïsme. Ze raakte in coma, later vastgesteld op het gebied van diabetische ketoacidose (DKA), op 14 december 1998, en stierf bijna.]Ze werd later gediagnosticeerd met diabetes mellitus type 1, en was insuline - afhankelijk.]Na][66]het advies van haar man, Rice onderging de maag bypass operatie kort na zijn dood en verloor 103 pond in 2003. 67][68]

Rijst stierf bijna opnieuw aan een darmblokkade of darmobstructie, een veel voorkomende complicatie van maagbypassoperaties, in 2004. In 2005 meldde Newsweek: "Ze kwam vorig jaar bijna dood, toen ze een operatie had ondergaan voor een darmblokkade, en ook in 1998, toen ze in een plotseling diabetische coma raakte; datzelfde jaar keerde ze terug naar de rooms-katholieke kerk, die ze op 18-jarige leeftijd had verlaten."[69]Haar terugkeer kwam niet met een volledige omhelzing van

de standpunten van de Kerk over sociale kwesties; Rice bleef een vocale voorstander van gelijkheid voor homoseksuele mannen en lesbiennes (inclusief huwelijksrechten), evenals abortusrechten en geboortebeperking, [70] en het schrijven uitgebreid over dergelijke kwesties. 71]

Tijdens het promoten van haar boek *Christus de Heer: Buiten Egypte* in oktober 2005 kondigde Rice in *Newsweek* aan dat ze haar leven en talent van schrijven zou gebruiken om haar geloof in God te verheerlijken, maar ze deed geen afstand van haar eerdere werken, daarbij verwijzend naar een verband in haar eerdere werk met de staat van haar spirituele leven. 69]

In de Nota van de Auteur van *Christus de Heer: Buiten Egypte* staat Rice:

Ik had een ouderwetse, strikte rooms-katholieke jeugd meegemaakt in de jaren 1940 en 1950 ... we woonden de dagelijkse mis en communie bij in een enorme en prachtig versierde kerk. Glas-in-loodramen, de Latijnse Mis, de gedetailleerde antwoorden op complexe vragen over goed en kwaad – deze dingen werden voor altijd op mijn ziel ingeprent. ... Ik verliet deze kerk op 18-jarige leeftijd. Ik wilde weten wat er gebeurde, waarom zoveel schijnbaar goede mensen niet geloofden in een georganiseerde religie, maar hartstochtelijk om hun gedrag en waarde van hun leven gaf. Ik heb gebroken met de kerk. Ik schreef vele romans zonder dat ik me ervan bewust was dat ze mijn zoektocht naar betekenis weerspiegelden in een wereld zonder God. 72]

In haar memoires die uit de duisternis werden geroepen: een spirituele biecht, zei Rice:

Op het moment van overgave liet ik alle theologische of sociale vragen los die mij ontelbare jaren van [God] hadden weerhouden. Ik heb ze gewoon laten gaan. Er was het gevoel, diepzinnig en woordeloos, dat als Hij alles wist wat ik niet alles hoefde te weten, en dat ik, in het zoeken om alles te weten, mijn hele leven het hele punt miste. Geen sociale paradox, geen historische ramp, geen afschuwelijke staat van dienst van onrecht of ellende zou mij voor Hem moeten weerhouden. Geen sprake van schriftuurlijke integriteit, geen kwelling over het lot van deze of die atheïstische of homoseksuele vriend, geen zorgen voor degenen die door mijn kerk of een andere kerk worden veroordeeld en verbannen, zou tussen mij en Hem moeten staan. De reden? Het was prachtig eenvoudig: Hij wist hoe of waarom alles gebeurde; Hij kende de gezindheid van elke ziel. Hij was niet van plan om iets per ongeluk te laten gebeuren! Niemand zou per ongeluk naar de hel gaan. 73]

Verlaten van New Orleans

Rice kondigde aan dat ze plannen had gemaakt om New Orleans te verlaten op haar website op 18 januari 2004. [Ze noemde het leven alleen sinds de dood van haar man en haar zoon verhuizen naar Californië als de redenen voor haar verhuizing. Rice zette de grootste van haar drie huizen te koop op 30 januari 2004 en verhuisde naar een gated community in Kenner, Louisiana. 75] “Mijn leven vereenvoudigen, niet zo veel bezitten, dat is het belangrijkste doel”, zei Rice. “Ik zal niet langer een burger van New Orleans zijn in de ware zin.” [74] Ze verkocht twee New York City condominiums in maart en april 2005. [Na het voltooien van *Christus de Heer: Uit Egypte* verliet Rice New Orleans in 2005 kort voor de gebeurtenissen van de orkaan Katrina in augustus. Geen van haar voormalige eigendommen in New Orleans werd overstroomd en Rice bleef een uitgesproken pleitbezorger voor de stad en aanverwante hulpprojecten. 77][78]

Californië

Na het verlaten van New Orleans, Rice vestigde zich voor het eerst in La Jolla, Californië, en beschreef het weer daar als “als de hemel” in november 2005. 79[80] Ze verliet La Jolla minder dan een jaar na het verhuizen daar, en verklaarde in januari 2006 dat het weer te koud was.]Ze kocht een huis met zes slaapkamers in Rancho Mirage, Californië eind 2005 en verhuisde daar in 2006, waardoor ze dichterbij haar zoon in Los Angeles kon zijn. 82][53]

Rice veilde haar grote collectie antieke poppen [83]bij Thierault's in Chicago op 18 juli 2010.[84]Rice veilde ook haar garderobe, sieraden, huishoudelijke bezittingen en verzamelobjecten in haar vele boeken op eBay vanaf medio 2010 tot begin 2011.]Ze verkocht een groot deel van haar bibliotheekcollectie aan Powell's Books. 86]

Afstanden van het christendom

Rice kondigde haar minachting voor de bestaande staat van het christendom publiekelijk aan op haar Facebook-pagina op 28 juli 2010:

Vandaag ben ik gestopt met een christen te zijn. Ik blijf me zoals altijd aan Christus inzetten, maar niet om 'christelijk' te zijn of deel uit te maken van het christendom. Het is gewoon onmogelijk voor mij om te 'behoren' tot deze ruzie, vijandige, onbetwistbare en terecht beruchte groep. Ik heb het al tien jaar geprobeerd. Ik heb gefaald. Ik ben een buitenstaander. Mijn geweten zal niets anders toestaan. 87][88]

Kort daarna verduidelijkte ze haar verklaring:

Mijn geloof in Christus staat centraal in mijn leven. Mijn bekering van een pessimistische atheïst die verloren is gegaan in een wereld die ik niet begreep, naar een optimistische gelovige in een universum dat is geschapen en ondersteund door een liefhebbende God, is cruciaal voor mij. Maar Christus volgen betekent niet dat Hij Zijn volgelingen moet volgen. Christus is oneindig veel belangrijker dan het christendom en zal altijd zijn, ongeacht wat het christendom is, is geweest of zou kunnen worden.

Na haar aankondiging werd Rice's kritiek op het christendom becommentarieerd door tal van journalisten en experts.][90]In een interview met de Los Angeles Times, Rice werkte haar visie op het zijn van een christelijke kerk: “Ik voel me veel meer op mijn gemak op het lopen van de georganiseerde religie. Ik respecteer dat er allerlei soorten denominaties en allerlei kerken zijn, maar het is de hele controverse, het hele gesprek waar ik nu vanaf moet lopen.[91] In antwoord op de vraag: “Hoe volg je Christus zonder kerk?” Rice antwoordde: “Ik denk dat het basisritueel gewoon gebed is. Het is praten met God, dingen in de handen van God leggen, erop vertrouwen dat je in Gods wereld leeft en bidt om Gods leiding. En absoluut trouw zijn aan de kernprincipes van Jezus' leringen.”[91]Rice nam deel aan het project “I Am Second” in 2010 met een korte documentaire over haar spirituele reis.]Rice verklaarde dat ze een seculiere humanist was in een Facebook-bericht op 14 april 2013.[3]Ze zei dat Christus nog steeds centraal stond in haar leven, maar niet in de manier waarop hij wordt gepresenteerd door georganiseerde religie, in een Facebook-bericht van 28 juli 2014.

In een later interview met Alice Cooper, ze verklaarde:[93][45]

Mijn geloof leeft in mijn romans natuurlijk. Het leeft in elk woord dat ik schrijf. Het staat in mijn romans over Jezus. Hoewel ik afstand heb genomen van het institutionele christendom en de georganiseerde religie - en al zijn theologische strijd - blijft mijn toewijding aan Jezus hevig. Mijn geloof brandt in mijn vampierromans en in de serie The Witching Hour, en zelfs in de erotiek die ik

heb geschreven. Ik geloof dat mensen in principe goed zijn zoals Anne Frank het uitdrukte; ik geloof dat de creatie eigenlijk goed en mooi is; ik geloof dat seks mooi en goed is. Ik geloof in ons vermogen om lief te hebben, plezier te kennen, een leven van betekenis te willen leven – dit alles weerspiegelt het bestaan van een liefdevolle en persoonlijke Schepper. Ik droom van alles wat mensen zijn verzoend in onze ethische instellingen en morele instellingen; ik droom ervan dat we allemaal op elke manier worden verlost. Daarom is het verhaal van de incarnatie zo belangrijk voor mij, het verhaal van Jezus die onder ons geboren wordt, onder ons opgroeit, werkt en zweten en worstelt en onder ons sterft voordat hij opstond uit de doden en opsteeg naar de hemel. Ik schrijf over buitenstaanders die verlossing zoeken in een of andere vorm en zal altijd willen.

De dood

Rice stierf aan complicaties van een beroerte in een ziekenhuis in Rancho Mirage, Californië, op 11 december 2021, op 80-jarige leeftijd. Volgens een verklaring van Rice's zoon Christopher Rice, de familie van plan om haar te mengen in het familie mausoleum op Metairie Cemetery in New Orleans.

Rijst werd gelegd om te rusten in januari 2022. Het Rice Family Mausoleum is ook de begraafplaats van Rice's man Stan Rice en dochter Michele. De ene kant van het graf is glas-in-lood, de andere drie kanten zijn gegraveerd met de gedichten van Stan Rice uit zijn boeken "False Prophet" en "Some Lamb". Het mausoleum is open voor het publiek tijdens de bezoeken.

Bibliografie

De Vampierkronieken

1. Dagboek van een Onsterfelijke / De Vampier Vertelt (Interview with the Vampire) - [NL/DVD](#)
2. Mijn Naam Is Lestat (Vampire Lestat) (1985) - [NL](#)
3. Moeder Aller Zielen / Moeder Aller Vampiers (Queen of the Damned) (1988) - [EN](#)
4. De Sterfelijke Vampier (The Tale of the Body Thief) - [EN/NL](#)
5. Memnoch the Devil (alleen in Engels)
6. The Vampire Armand (alleen in Engels)
7. De Mayfair Heks (Merrick)
8. Blood and Gold (nog niet vertaald)
9. Blackwood Farm (nog niet vertaald)
10. Blood Canticle (nog niet vertaald)
11. Prince Lestat (nog niet vertaald)
12. Prince Lestat and the realms of Atlantis (nog niet vertaald)
13. Blood communion (nog niet vertaald) (2018)

De Mayfair-heksen

1. Het Heksenuur (The Witching Hour) - [NL](#)
2. Het Heksenkind (Lasher) - [NL](#)
3. De Heksenmeester (Taltos) - [NL](#)

New Tales Of The Vampires

1. Pandora (nog niet vertaald)
2. Vittorio the Vampire (nog niet vertaald)

Ramses the Damned

1. The Mummy, or Ramses the Damned (1989), ISBN 9780345360007[57]
2. Ramses the Damned: The Passion of Cleopatra (2017), with Christopher Rice, ISBN 9781101970324[100]
3. Ramses the Damned: The Reign of Osiris (2022), with Christopher Rice, ISBN 9781524732646[101]

Christ the Lord

1. Christ the Lord: Out of Egypt (2005), ISBN 9780375412011[50]
2. Christ the Lord: The Road to Cana (2008), ISBN 9780676978070[50]

Songs of the Seraphim

1. Angel Time (2009), ISBN 9781400043538[50]
2. Of Love and Evil (2010), ISBN 9780676978094[50]

The Wolf Gift Chronicles

1. The Wolf Gift (2012), ISBN 9780307595119[50]
2. The Wolves of Midwinter (2013), ISBN 9780385349963[50]

The Sleeping Beauty Quartet

(onder pseudonym A. N. Roquelaure)

1. The Claiming of Sleeping Beauty (1983), ISBN 9780452266568[57]
2. Beauty's Punishment (1984), ISBN 9780525484585[57]
3. Beauty's Release (1985), ISBN 9780452266636[57]
4. Beauty's Kingdom (2015), ISBN 9780525427995[57]

Stand-alones

1. The Feast of All Saints (1979), ISBN 9780671247553[50]
2. Cry to Heaven (1982), ISBN 9780385121675[50]
3. Servant of the Bones (1996), ISBN 9780676970036[50]
4. Violin (1997), ISBN 9780679433026[50]

Erotica

Onder pseudonym Anne Rampling

1. Exit to Eden (1985), ISBN 9780877956099[102]
2. Belinda (1986), ISBN 9780877958260[103]

Korte verhalen

1. "October 4, 1948", Transfer 19, 1965. Reprinted in The Anne Rice Reader, Katherine Ramsland, ed., 1997[104]
2. "Nicholas and Jean", Transfer 21, June 1966. Reprinted in The Anne Rice Reader, Katherine Ramsland, ed., 1997[105][104]
3. "The Art of the Vampire at Its Peak in the Year 1876, or, Armand's Lesson" (Playboy, January 1979)[106]
4. "The Master of Rampling Gate", Redbook, February 1984[107]

Non-fictie

1. Called Out of Darkness: A Spiritual Confession (2008), ISBN 9780307388483,[50] autobiography

Diversen

In 1961 getrouwd met Stan Rice (overleden aan een hersentumor in 2002).

In 1966 kregen ze een dochter Michele, die op vijfjarige leeftijd overleed aan leukemie.

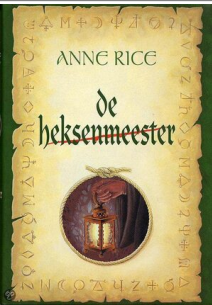
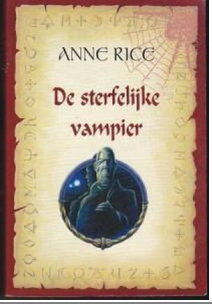
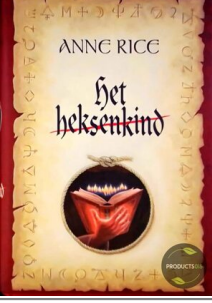
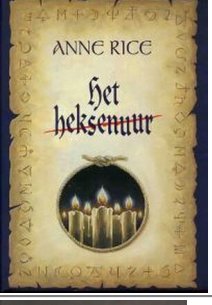
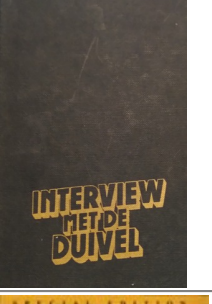
In 1978 kregen ze een zoon, Christopher, die ook een bekende schrijver is.

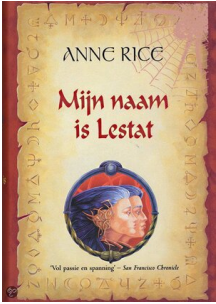
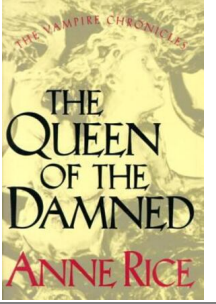
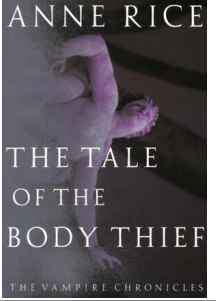
In 1998 gediagnosticeerd met type 1 diabetes.

Bronnen

https://en.wikipedia.org/wiki/Anne_Rice<https://annerice.com/>

Collectie

#	Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
1	De heksenmeester	boek			2004	
2	De sterfelijke vampier	boek			2005	
3	Het heksenkind	boek			2003	
4	Het heksenuur	boek			2005	
5	Interview met de duivel	boek			1976	
6	interview_with_the_vampire	film	DVD		2002	

#	Page	item_type	versie	Druk	Jaar	Cover Image
7	Mijn naam is Lestat	boek			2004	
8	The Queen of the Damned	boek			1988	
9	The tale of the body thief	boek			1992	

CSV Export

¹⁾NYT : Anne Rice overleden

From:

<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - Sasteren-Wiki

Permanent link:

https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/anne_rice

Last update:

2025/09/05 16:10

